

[Madsen-Mygdal.]

var Landbrugsminister; og saa vidste han, at det ikke kunde nytte noget. Det forekommer mig, at det var et mærkeligt Svar, og det var ikke det, det ærede Medlem begrundede sin Stilling med; det ærede Medlem begrundede ikke sin Stilling med, at vi havde den Regering, vi havde, men det ærede Medlem sagde den Gang, at naar man bærer sig forstandigt og fornuftigt ad, kan man faa Jord til rimelige Priser. Det maa altsaa være noget andet, der er foregaaet, og vi kan ikke have faaet den rigtige Forklaring; det ærede Medlem maa hellere komme op og give os den rigtige Forklaring, for denne Forklaring passer altsaa ikke.

Med Hensyn til de indeklemte Husmænd har det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen tidligere, da dette Spørgsmaal blev drøftet i 1925, udtalt, at der er i og for sig ikke er ret mange af disse Husmænd med det mindre Jordareal — i hvert Tilfælde ikke et Flertal af dem —, som med Rette kan kræve at faa større Jordtilliggende. Det ærede Medlem fremhævede, at naar man undersøgte disse Huse, hvortil der hører Havelodder paa $\frac{1}{2}$, 1, 2, maaske indtil 3 Tdr. Land, saa var Ejerne i Virkeligheden Folk, som ikke var Landmænd og ikke kunde blive Landmænd; en Hovedpart af dem var Haandværkere, næringsdrivende, Fiskere, Tjenestemænd; det var Arbejdere, som ikke egnede sig til selvstændig Virksomhed; det kunde være gamle Folk, Aldersrentenydere, og der vil derfor ikke være nogen Grund til at ekspropriere Jord til dem. Men har dette Lovforslags Fædre slet ikke tænkt paa, at hvis man vedtager dette Lovforslag, saa tillægger man samtlige disse Huse en Spekulationsværdi, som de, der er Ejere af dem, sandsynligvis øjeblikkelig vil indkassere ved at sælge dem til forhøjet Pris til en kvalificeret Mand, der da kan komme med Loven i Haand og stille sine Krav. De Herrer er saa bange for Spekulation, men det er jo ganske givet, at i samme Øjeblik, dette Lovforslag er vedtaget, er det ligegyldigt, hvem der sidder som Ejer af Huset; man vil hurtigst muligt drage Omsorg for, at det bliver en Mand, der efter Lovens Bestemmelser er kvalificeret, og det vil medføre en stor Værdistigning for det Hus, der altsaa faar Lovhjemmel til at ekspropriere Jord til Underpris fra en Nabo. Og da Lovforslaget ikke blot gælder de Huse, der alt er oprettet, er de Herrer saa helt sikre paa, at der heller ikke i anden Henseende kan spekuleres? Rundt omkring i Landet er der jo Ejendomme, der er til-

strækkeligt store til, at der i Henhold til de Bestemmelser, der nu fastsættes, kan eksproprieres fra dem, og det er jo endnu ikke forbudt at oprette Brug paa en halv Td. Land, men i samme Øjeblik, et saadant Brug er oprettet, faar det jo Lov til at ekspropriere. Har man tænkt paa, hvad der kan ligge i det? Jeg synes, det ogsaa er et Forhold, det var værdt at overveje, og naar de Herrer er saa bange for Spekulation, skulde de jo nødigt søge gennemført en Lovgivning, der afgiver en saa frodig Voksebund netop for Spekulationen.

Den højtærede Landbrugsminister udtalte Forundring over, at jeg ikke havde kendt de Resultater, der var kommet ud af hans Undersøgelser. Ja, de har jo ikke været offentliggjort. De har været sendt til Udvalgets Medlemmer, sagde den højtærede Minister, men nu viser det sig jo, saa vidt jeg forstod, at det bare drejede sig om nogle Matrikulskort, der var optaget i 9 Kommuner. Men det er slet ikke denne Undersøgelse, det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen talte om, det var jo en Prøving af, hvad det egentlig var for Folk, der var Tale om, og hvorvidt de kunde hjælpes, og Ministeren nævnte jo heller slet ikke Resultatet af Undersøgelsen, saa heller ikke deri ligger nogen Begrundelse af de Forslag, her foreligger.

Jeg skal saa endelig vende mig til den højtærede Landbrugsminister. Den højtærede Landbrugsminister kritiserer jo stadig den Rækkefølge, hvori jeg behandlede de Emner, der ligger for, men det sker jo undertiden, at man gemmer det vigtigste til sidst, og jeg haaber derfor ikke, at Ministeren misforstaar, at jeg først nu til sidst kommer til ham.

Den højtærede Minister begyndte med at udtale sin Forundring over, at jeg ved et Møde et eller andet Sted skulde have udtalt Forbavelse over, at saadanne Forslag kunde fremsættes, men der maa den højtærede Minister have gjort sig skyldig i en Misforstaaelse; jeg har aldeles ikke været forbavset over, at disse Forslag er fremkommet, og jeg har heller ikke udtalt nogen Forbavelse over det, hverken her i Tinget og heller ikke andetsteds; hvis det er refereret, maa det bero paa en Fejltagelse.

Men saa sagde den højtærede Minister, at hvad der var rigtigt for 100 Aar siden, da man gik over fra Fæste til Selveje — det skete jo for øvrigt ikke for 100 Aar siden, det er sket gennem 100 Aar —, behøver jo ikke at være det rigtige nu; man skulde leve med sin Tid og se, hvad Tiden krævede. Ja, det er ganske rigtigt, men